

SL II-24385

821.135.1-1

R96

simeon rusu

FLORI DE MAI

Reghin
1930

385

Mentione

simeon rusu

Clavulii Boeriu Georgehe

FLORI DE MAI

1930

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
SALA DE LECTURĂ

722756

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA”
CLUJ

722756T

*Tot dorul ce-l bătu odată
A înflorit și-a prins cuvânt.*

I. U. SORICU

RUGĂ

Părinte, robul tău căzut, învins,
cu lacrimi pe gene ți se 'nchină...
Mi-e sufletul de oboseală stins
și trupul mi-e zdrobit de nehoșie.

Să port și eu o cruce, mi-a fost dat
și în genunchi să sui Calvarul greu...
Părinte bun, sunt zmoală de păcat,
dar iartă-mă... zidirea Ta-s și eu!

Durerile-mi de zile-au ruginit
și suferința mea'ngrădire n'are;
ai milă, când mă rog, Tată iubit,
cobori asupra-mi raze de'ndurare.

Suspину-mi când se'nalță spre al Tău tron
și'nlăcimatele priviri la cer,
o inimă'n cavou de morion
se sbate 'n sânge 'ntre gratii de fer...

Părinte, robul tău căzut, înfrânt,
cu ochii uzi, se roagă și se'nchină.
Ascultă-i seara plângătoru-i cânt
și'ndreaptă-asupra-i raze de lumină...

Archiud, 1927.

REINTORS

La despărțirea noastră erai copilă mică,
nici flori nu știai rupe din straturile vieții.
Blajină mlădioară, sfioasă și senină,
zimbiri de auroră-ți jucau pe chipul feții.

Îți fluturau pe frunte gândiri atât de sfinte.
(Sorbeai cu lăcomie aromele de crin).
Păraai un inger veșnic în haina inocenții,
un serafim ce-și scaldă privirile'n senin.

Flori gingașe, curate, îți 'mugureau în taină,
din zi în zi pe scumpa cunună a vieții.
Și inima-ți plăpândă nu'nțelegea ce-i plânsul,
căci nu bătuse încă la porțile tristeții.

Urcai, ca o regină, pripoarele de ani,
cu ochii'n sbor spre soare, cu pas ușor agale.
Fantome, flori de visuri, îți fluturau departe;
giulgi alb din colb de raze și s'așternea pe cale.

De-atuncea, eu... ca dorul, am rătăcit mereu,
prin beznă și lumină, ca omul fără țel.
Rănitul și învinsul am fost în lupta grea.
In valuri s'a frânt spada-mi credinței de oțel.

Și vântul crud al sorții mi-a rupt floarea odihnei;
blestemele în cale mi-au încolțit mereu;
sub norii, grei ai vremii, clipite de'ntristare
și-au așternut lințoliul pe'ntrig sufletul meu.

Și... după-atâta vreme, înfrânt, îți bat la ușă,
cu inima zdrobită și-otrăvă în priviri...
Dece-ai rămas ca stânca.. și după un lung suspin
ți-a'ncremenit pe buze o roză de zimbiri?

Sunt cerșitor de perle, cu fulgi de-argint pe tâmple
de plâng să nu mă mângâi. Am sângerat în drum
și sufletul mă doare... Dă-mi mâna ta, copilă,
și vino să ne pierdem pe-acelaș drum de-acum.

Cluj, 1928.

DOINA

Izvorul nesecatelor dureri,
tu tinzi să-l seci cu freamătele tale,
dar sufletu-ne 'nsângerat de eri,
mai plânge încă 'n frunze și cavale...

Din plâns, poate, ne-am zemislit noi toți,
ca „Făt frumos din lacrimi” oarecând,
și 'n secole cu-a viforelor nopți,
tovarăș drag, ne-ai mângăiat, cântând.

Cascadele de triluri din amurg
și azi vorbesc cu glas duios de dor
și vântului și apelor ce curg,
că ranele din vremi tot ne mai dor...

Archiud, 1928.

RĂVAȘ

În ochii-ți mari și înțelepți
ce-ascund enigmele astrale,
s'or fi tăind cărări de vis...

și nu-ți dai seama
cum se bat
și cadențat
în tic-tac-at

trec clipele-albe'n negru-abis
când eu te-aștept... (și tu m'aștepți?)

De prin Groenlandele polare,
ori Elyseu cu flori de soare,
de unde vii,
de nu mai vii?

De când te-aștept și inima
de-atâta dor
durută-mi-i...

Îmi bate'n geam stafia nopții,
mătăanii
de melancolii...

și vântul suflă 'n
șip-șopot
și ploaia cade 'n
rip-ropot

și botezată strop de strop,
se vaeră prelung și-adânc
o bufniță, pe-un vârf de plop...

De unde vii,
de nu mai vii?

vreau să-ți văd ochii înțelepți
— sclipiri de geniu'ntre femei —

și 'n ei
în zimbetul dintăi
ninsori de albe bucurii...

E dorul, ultimul meu dor
și poate cel din urmă vis
al sfertului de veac închis
în pieptul meu
de vagabond nemernic și hulit
ateu.

Cluj, 1929,

O FATĂ CÂNTĂ:

Mă vei uita, nu peste mult,
 mă vei uita;
 s'a ofili și s'a usca
și ultima petală din iubirea ta.
 Și-atunci,
când înflori-vor pe-a inimei strat...
 — de lacrimi udat —
 flori triste de regrete,
 zadarnic te-oiu căta,
 zadarnic te-oiu chema,
 zmulgând ca o nebună
a pletelor podoabă, plângând în urma ta.
 Mă vei uita,
 mă vei uita...
și-odată cu plecarea ta,
vei duce tot ce am mai scump
 în suflet și'n viață;
 vei duce: zimbetu-mi
 odihna,
întreagă fericirea mea...
Dar părăsită cum voi fi
n'oiu blestema, nu te-oiu jeli,
ci ți-oiu cânta, bădică drag,
'n-amurguri, așteptând în prag
 romanța:
 „Dorul meu pribeag“...
 Îți voiu cânta,
 că te-am iubit,
am martori sfinții dela schit...
Și-apoi cu timpul ce s'a scurge

pe cum s'a'ntinde'n mintea ta
uitarea mea
în sufletu-mi vor țese lin
clipitele, lințoliu de-argint
și-or îngropa, ca pe un mort,
adânc-adânc,
în pieptul meu,
iubirea ta...

Archiud, Iulie, 1926.

CUVÂNTUL CEL MAI SFÂNT DIN LUME

O casă, cu obloane verzi,
la margine de drum de țară;
 în jurul ei:
 mălini
 și crini,
e cea mai scumpă-a mea comoară.
Aici supt-am la sânul mamei
cei mai dulci stropi de lapte'n viață;
 aici am învățat să plâng,
 să râd,
 să cred
 și să visez...

Sărutul nenorocu-aicea
l-a pus pe fruntea-mi prima oară...
Aici atâtea scânteuțe
îmi înfloresc în primăvară.
În satul ăsta sunt acasă.
Când pânza vremii se destramă
 și-mi lasă sufletul pustiu,
 aicea viu,
căci numa'aici am cum rosti
cuvântul cel mai sfânt din lume:
 mamă.

Archiud, 1928

EU AM UN COLȚ DE ȚARĂ

Eu am un colț de țară din lumea asta rea,
în care orice floare-mi zimbește ninsă'n soare
și paserea mai dulce îmi cântă'n rămurea
și oamenii mă cată mai drag în sărbătoare.

Eu am un colț de țară din lumea asta mare,
cu dealuri unde-asudă căpălitori la sapă,
cu lunci scăldate'n colbul miresemelor de floare.
Eu am un colț de țară de care-un dor mă sapă.

Eu am un colț de țară, la poala unui deal,
pe care-o casă mică stă'n mijloc de mălini;
câți mugurași de visuri cu zimbet de opal
nu și-au deschis pleoapa, aici, în ani senini ?

Eu am un colț de țară c'un înflorit mormânt,
pe care-ades cu lacrimi îl ud în viața-mi grea
și-ottez sub crucea-i strâmbă, când știu c'acest
[pământ,
a 'nchis de mult în sânu-i copilăria mea.

Eu am un colț de țară, unde mă simt acasă:
de plâng aici, m'astâmpăr; de cânt îmi vindec
[dorul;
aici cunosc livada și cântecul de coasă
și-un tată ce-și sărută cu-atâta dor feciorul.

Cluj, 1926.

PSALM

Doamne, Doamne,
trista și vântoasa toamnă
și-a întins hlamida neagră peste mine...
Mi-ai sleit nemiluit în față
stânci insurmontabile de gheață ;
și-aproape cad, de când tot viu ;
 picioarele-mi se'ndoaie
 și inima-mi se strânge.
Doamne, Doamne, cată'nspre țărână
și-ascultă-o creatură-a Ta cum plânge...

Doamne, Doamne,
altarul Tău, demult, eu, nu-l mai cat ;
și sufletu-mi petrificat
uitat-a să se 'nchine.
Legea Ta, cuvântu-Ți sfânt
le-am frământat adânc în tină ;
și-acum din miile de căi,
nu mai știu drumul către Tine ;
și ceața nopților la sân mă strânge...
Doamne, Doamne, cată'nspre țărână
și-ascultă-o creatură-a Ta cum plânge

Sângeorz-Băi, 1929.

SUFERINȚA

prietenului A. B.

Din oarba veșnicie, ascunsă'n vâl de noapte,
imi răsăriși în cale, cu rânjet ca o fiară.
Și m'ai luat în brațe, m'ai alintat în șoapte,
mi-ai dat să sorb nectarul otrăvii tale-amară.

La sânul tău de gheață m'ai strâns, ca-o mamă
bună ;
m'ai legănat în patul cu florile tristeții
și buzele-ți pe fruntea-mi, cine-ar putea să spună,
ce număr de săruturi au pus în pașii vieții ?

Și m'ai scăldat în marea parfumului durerii
și orice clipă dulce, tu-o'nveninai în sân.
Eu n'am gustat aroma petalelor plăcerii,
că'n calea-mi cu pripoare m'a ars un foc păgân.

Din ochii mei făcut-ai izvoare-adânci de rouă,
ce fiecare clipă o adăpau... plângând.
Și tu m'brăcată veșnic n-aceiaș haină nouă,
imi alungai norocul, zimbindu-mi și cântând.

Dar... fi slăvită totuși, tu mamă-atât de-amară,
că'n sufletul tău tainic am învățat să cânt.
Din razele-ți ce picur'durere'n fapt de seară,
am prins atâtea ritme și atâtea farmec sfânt...

Archiud, 1926.

PORTRETUL

Iubito, ți-am aprins portretul
și-mi pare-atât de rău acum,
par'că mi-a ars un colț de suflet
aprins de-un vagabond în drum.

Cenușa lui am presărat-o
asear' pe aripi de zefiri
și le-am șoptit să ți-o aducă,
s'o pună 'n geam pe trandafiri.

Vor ști când-va, doar, ei să-ți spună,
cu glasuri de parfum divin,
de-un suflet, ce te-a plâns o noapte
departe 'ntr'un oraș strein...

Cluj, 1926.

CE EȘTI TRISTĂ ?

În vraja razelor de lună
doinesc păstori pe culmi de deal ;
în vale curg izvoare line,
pe cer rîd mii de ochi de-opal.

Tu ce ești tristă și'ntre raze
îți mormintezi obraji'n mâni ?
Ascultă-ți cântă lin pădurea
din foi, norocul drag de mâini.

E-așa de bine'n nopți cu stele,
când vîntu-adie crinii'n strat,
când ulmii, plopii 'n floare cântă
părăului neastîmpărat.

E-așa de bine... ce ești tristă
când murmur' unde de cristal ?
Ascultă-ți cântă drag pădurea
pe cer rîd mii de ochi de-opal...

Orăștie, 1925.

CÂNTAREA MEA

Cântarea mea e glasul jalnic
și plânsul frunzei risipite...
Cântarea mea-i suspinul veșnic
al clipelor de-argint, trăite...

Cântarea mea e ruga surdă
a brazdelor uscate'n vânt...
E strigătul de inimi mute
pe-altar de jertfe, pe pământ...

Cântarea mea e șoapta 'nceată
a vântului rătăcitor...
Cântarea mea e murmur tainic
de dulce și blajin izvor...

Cântarea mea e jalea-adâncă
a paserilor ce se duc...
Cântarea mea-i troparul morții —
al florilor ce se usuc' ..

Cântarea mea... e toată jalea
ce-o poate-o inimă vărsă,
Cântarea mea e fără margini —
cântarea mea, cântarea mea!

Archiud, 1924.

O, VINO IAR...

O, vino iar, copilărie!
Să simt acele seri senine,
să'ngân acelaș cânt în mine,
să zbor, cum am zburat odată,
pe cal de tei și 'n mâini săgeată.
O, vino iar, copilărie!...

O, vino iar, copilărie!
Și adă-mi zilele cu soare
s'alerg zburdalnic pe răzoare,
cu capul gol, să prind la fluturi,
s'arunc cu pietri după vulturi.
O, vino iar, copilărie!...

O, vino iar, copilărie!
Și adă-mi vara înflorită
să-mi rătă inima cernită...

Din ceața anilor în noapte,
nu se mai simt a tale șoapte...
Ești în sicriu, copilărie!...

Archiud, 1923.

O, CUM SĂ-ȚI RĂSPĂTESC

Sorei mele Ileana

De mic, tu, m'ai purtat în brațe,
m'ai legănat și mi-ai cântat.
O, cum să-ți răspătesc acuma
iubirea 'n car' m'ai înfășat!?

Tu mi-ai fost îngerul de pază
și prietenul meu cel mai drag;
de-am plâns, tu, mi-ai pus flori în poală
și mi-ai spus basme stând pe prag.

De mâni mă plimbai prin grădină
și cuib de paseri mi-arătai...
Cireșe coapte'n pălărie,
te văd, par'că, cum îmi strângeai.

Și mă făceai să fug, să prind
din garduri „Ochiul bouului”.
De mă'nțăpam și vream să plâng,
tu-mi cântai: „Doina Ianului”.

În sărbători, când la altare
îi cheamă toaca pe cei buni,
tu îmi dădeai cămașă albă
și mă duceai la rugăciuni.

În seri mă țineai pe genunchi
s'adorm în cânt de filomele,
în pragul casei celei vechi...
izvorul vieții mele grele...

O, casa-aceia rea cu paie,
cu trei ferești și vatră joasă,
în care 'ntâi am simțit raza
vieții mele viforoasă;

și 'n care-am învățat să umblu
pe lângă stâlpu-i din mijloc,
o daltă crudă-a doborât-o...
când abea știam să mă joc...

Și, dacă-am plâns atunci, tu soră,
m'ai mângăiat cu glasu-ți blând.
Dece nu poți și azi să mângăi
pe cel legănat oare când?...

Drumeț sărac sunt azi și-ți port
icoana 'n suflet pe-orice drum...
Iubirea'n car' m'ai înfășat,
o, cum să-ți răsplătesc altcum?...

Cluj, 1926.

LA MARGINE DE CODRU...

La margine de codru, cu aripi frânte'n sânge,
un pui de rândunică tot piscuie și plânge.
Din ochii-i mici și negri, sub umedele-i gene,
un șir amar de lacrimi i se preling prin gene.

La margine de codru, pe frunze ruginite,
în șuer lung de vânturi sălbatice, cumplite,
micuțul pui privește cu ochii-i scunzi spre soare,
la frații lui ce'n stoluri, se pierd în larg de zare.

Și inima lui, biata, străpunsă de durere,
tot rar, mai rar, palpită și cruda, moarte-și cere.
În văi, izvoare tulburi, plâng marșuri funerare
și codri'ncep să cânte, tropare de'ngropare...

Reghin, 1926.

ȚI-O FI PĂCAT

Feme, te-am privit o viață
precum păgânii-un chip de zee ;

în calea-ți roși petale pus-am
scânteii din sufletu-mi, feme.

Și câți muguri de flori curate
în inimă mi-ai destrămat
și m'ai lăsat să plâng amarnic
trudit, învins și disperat.

În resemnări, tăcut și trist,
eu nu te-am blestemat nici când,
ci te-am privit mai bună, poate,
ertări cerutu-ți-am plângând.

Feme, tu ești stea-enigmă
cu raze pline de mister,
cui ai zimbit de tine fuge
și toți cari nu te știu, te cer.

Gonită din grădina sfântă,
cu ochii de safiri rare
— rubinul buzelor momește —
tu porți ispitele'n cărare
și'n calea ta cresc flori plăpânde,
mireasma căroră te-omoară :
sunt florile atâtor chinuri,
ce'n suflet faci de se strecoară.

De când din Paradis ești scoasă
tu suflet mult ai sângerat!

Feme, tu ești poarta vieții,
grijește că ți-a fi păcat.

Archiud, Nov. 1927.

DE ZIUA TA...

De ziua ta, eu, nu ți-am cântat serenadă
și nici nu ți-am trimis viole albe...
de ziua ta
fu cerul supărat,
că ne-a făcut băltoace mari pe stradă.
De ziua ta, eu, nu ți-am scris un rând,
c'a fost așa de rece
și-a plouat
și n'am avut, de ziua ta, eu, nici un gând...
Dar iartă-mă acum,
când plec la drum
departe dela tine în spre zări de scrum;
va mai veni iar ziua ta,
poate mai scumpă, mai senină
și-atunci
de m'oiu înapoia,
ți-oiu plânge-un cânt din mandolină...
Așteaptă-mă, că voi veni,
la anul, când vor înflori
în holde, macii plini de sânge;
și-atunci,
de ziua ta ți-oiu strânge,
un braț
de flori de mac,
că știu, c'aceste flori îți plac...
Și peste-un an de ziua ta ți-oiu mai aduce,
doi ochi senini, un suflet bun și-o inimă mai
dulce...

Cluj, Iulie 1929.

AȘTEPTARE

(Mama)

Codrul și câmpia 'n zare,
luna le-a 'mbrăcat în aur;
mama toarce 'n pragul casei
și așteaptă-un scump tezaur.

Și, din când în când, s'oprește
și suspină lung cu dor;
gându-i zboară 'n zări departe,
grelele-așteptări o dor.

Caerul e mult și noaptea
se-adâncește tot mai tare...
De-acum luna 'ngândurată,
merge și ea la culcare...

Și din gene-i stropi de sânge,
cad pe munți, pe văi, pe dealuri...
Mama-și pune fusu'n caer,
(Noaptea 'aleargă'n valuri-valuri).

și ștergându-și cu năframa
ochii, șoptește cu foc:
— „Doamne, de nu vine-acasă,
dă-i măcar pe-ocol'noroc“:

Cluj, 1926.

VENIȚI...

Prietenilor din copilărie

Veniți, zâmbind în jurul meu,
tovarăși vechi de jucărie,
feciori, cari v'ați iubit ortacul
din frageda copilărie.

Cu suflet plin de dor vă chem,
să vă sărut de mii de ori;
e mult de când v'am părăsit.
O, inimă, de ce mă dori?...

Se reîntorc din zări cernite,
atâtea paseri ce s'au dus;
sunt amintirile ce'n suflet,
îmi vin din neguri de apus...

Veniți, zâmbind în jurul meu,
copii, ce n'ați fost prin streini,
stăpânii plugului și-ai gliei,
bătuți de ploi, copii blajini...

Din ochii voștri să-mi răsară
întreaga mea copilărie...
De plâng, să nu mă mângăiați,
sunt lacrimi de bucurie...

Archiud, 1926.

MUREȘUL

Băiat pribeag prin lume, cărarea-ți bătucită
de-atâtea ori păgânii setoși mereu de sânge
trecutu-o-au. Și'n lunca-ți de vremi nenorocită,
amarul numai tu, doar, pututu-l-ai a-l plânge.

Și vremile acelea ! O, valuri călătoare,
dece nu spuneți taina trecutului ce moare ?
Din gura voastră veacuri s'ar naște'ntr'o clipită !
Voi tot trecutu-l țineți în spuma'mbătrânită.

Pe unda ta, băiete, e jalea noastră scrisă
și lacrimile noastre cărarea ți-au lățit-o ;
a noastre chinuri toate în tine sunt cuprinse,
căci ochii tăi văzut-au viața ce-am trăit-o.

Când munții, cari te leagă, sunau de doina
[noastră
plângeai și tu, pribege, viața-ne sihastră ;
și gemetelor noastre din lanțuri mari și grele,
ecou era furia-ți de tigru'ntre zebrele...

Dar astăzi... apa-ți lină se leagănă pe valuri
și spumele-ți cărunte se nasc, plutesc și mor.
Din munții'nalți și falnici și până'n jos la
[dealuri,
toți codri-ți cântă, Mureș, duiosul vers de dor.

Reghin, 1924.

CÂMPIA MEA

Câmpia mea, cu flori și fluturi
și cu izvoare reci ce cântă,
din zări te'ngână pui de vulturi
și'n iarbă greeri se frământă;

m'am reîntors la sântu-ți iarăși,
să-ți sorb parfümu'n primăvară
și să-mi revăd ai mei tovarăși
cu-obrajii arși de-ai vremii pară;

să-mi văd batrânii slabi și palizi,
cu fața suptă de necazuri
și casa mea... bătrâna casă...
și-a tinerețelor pârlazuri...

... dar cerul tău, câmpie scumpă
nu mai e cerul de-altă dată;
nici fluturii nu sunt aceiași,
nici casa mea nu-i cea lăsată

În seri, când licuricii'n iarbă
aprinde tăcuți atâtea stele,
pe dealuri nu mai cântă doina —
doar apele mai plâng a jele.

Și când din tei răsare luna,
cu fața de argint, blajină,
pustiui, cu harfa-mi învechită
îți plâng trecutul în ruină.

Orăștie, 1925.

MI-S DRAGI . . .

Mi-s dragi petalele de nufăr
și-azurul cerului în zori;
mi-e drag surâsu-ți de-auroră
și stropii roauei pe cicori . . .

Mi-s dragi câmpiile în floare
și cântul surd din mandoline;
mi-e drag parfumul de mușcată
și-a tale buze de rubine.

Mi-s dragi amurgurile'n purpur
și nopțile cu cerul orb;
mi-e drag sideful mânei albe
și părul tău, până de corb . . .

Mi-s dragi poenile și fagii
și simfoniile pădurii
și zumzetul da-albini pe pajest
și ochii tăi ca negrul murii

Archiud, Nov, 1927.

UN OM

Un om ștergându-și ochii, văzut-am astă
[noapte,
urcând cu greu o stâncă în ne'nteles șoapte...
Și stelele și luna din haos, din zenit,
cerneau polen de aur pe cel nenorocit.

Cu bâta pribegiei, de veci, în mâna stângă,
el nu știa'n amaru-i să geamă, ori să plângă.
Rotindu-și ochii'n juru-i: pustiu-l înconjoară...
Și dorul lui ce-l curmă e: 'n culme ca să moară.

O lacrimă-și mai șterge din ochii-i storși de
[vreme
și-urmându-și pașii'n noapte, tot urcăși tot geme.

.....
In zorii dimineții tăcute, în jale-adâncă,
sărută Aurora un mort în vârf de stâncă...

Reghin, 1924.

TE-AȘTEPT

Pleoapele de somn îmi cad;
dorm chiar și frunzele de brad;
în zări se plimbă nori de ploaie
pe câmpuri holdele se'ndoaie.

Durerea-i rea și doru-i greu,
copilă, eu te-aștept mereu . . .

Imi moare lampe obosită;
o buha țipă urgisită . . .
pe-un vârf de deal, un colț de foc
se stinge'ncet, în tainic joc.

Durerea-i rea și doru-i greu,
copilă, eu te-aștept mereu . . .

În suflet o scântee-mi moare
și inima cumplit mă doare . . .
târziu . . . și ploaia 'n geam dă drept;
o, cât te-aștept, o, cât te-aștept!

Durerea-i rea și doru-i greu
și 'n plâns . . . trudit . . . te-aștept mereu . . .

Cluj, 1926

PRIMĂVARA MEA

Și făr' se prindă cineva de veste,
a înflorit scumpia astă noapte;
stropi clari de rouă-a sărutat-o'n creste,
zefiri sprințari au legânat-o'n șoapte.

Un stol de rândunele obosite
s'au coborît pe șura mea pustie
și tremurau și erau răgușite
ca toți, cari pribegesc în veșnicie.

Apoi cocori și berze umplu zarea,
vin cei plecați de cântul frunzei moarte...
Pâraele-și încep zglobiu cântarea,
pădurea'ncepe crengile să-și poarte...

E primăvară-o văd, o simt în toate,
doar numa'n sân, eu nu simt primăvară;
căzând din pomi văd, par'că, frunze moarte
și'n jur aud o jalnică famfară.

Archiud, Aprilie 1926.

CEA MAI MICĂ

Sorei mele Domnița

Tu floare ești, dar cea mai mică,
din florile ce-a sădit mama.
Părinții au sfârșit cu tine
de-a mai plăti vieții vama ...

Când ți-au zimbit întâia oară
seninii ochi ai stelei vieții,
tu nu visai durerea, chinul,
ce-o simt în calea lor drumeții.

În leagăn, de-ți dădeam o floare,
rupându-o, tu, îmi zimbeai ...
O, Doamne, câtă fericire
și bucurie 'n sân purtai.

Apoi, când ai simțit, că-o rază
de soare, te sărută 'n frunte,
ai început să plângi, căci viața
îți puse 'n cale prima punte.

De-atunci e mult ... tu-ai crescut mare
și-ai plâns de-atunci, de-atâtea ori,
că multe raze te pâliră
și 'n cale-ți stat-au mulți pripori,

ci, multe căi vei mai străbate,
dar, soră, nu-ți cerni năframa,
că tu ești floarea cea mai mică
din florile ce-a sădit mama.

Cluj, Nov. 1926.

MIERLA

Frunză galbină și moartă,
pe salcâmul dela poartă
cântă mierla'n fapt de seară,
dureros din cale-afară.

Cânt de mierlă'n preajma porții,
jalea mi-o ști vântul nopții...

Frunză moartă și uscată,
anii-mi scumpi de altă dată,
i-am văzut prin zări de ceață
prăbușiți, sub stânci de gheață...

Dece-mi cânji 'n-apus de soare,
c'al tău cânt, mierlă, mă doare!?

Fluturi pe lunci de-olivine
poate-or mai zimbi la mine,
dar parfum, flori de mușcată,
nu-ți da, celui de-altă dată...

Taci, mierlă, că-un suflet plânge,
visuri moarte'n zări de sânge...

Archiud, Nov. 1927.

DOR

Mi-e dor de câmpul meu în floare,
de glia mea udată'n ploii,
să văd iar floarea de cicoare
și fluturii de pe la noi...

Mi-e dor de turma mea de miei
ce joacă seara pe răzoare,
de boi, de vaci și de viței,
de murmur tainic de izvoare...

Mi-e dor de oamenii din sat
și de zburdalnicii copii
— ca ei am fost și m'am jucat
și eu... de-a caii pe câmpii...

Ca ei am fost... dar' astăzi nu-s...
S'au dus acele clipe sfinte...
Destinul orb mereu m'a dus,
șoptindu-mi tainice cuvinte...

Și dorul azi, m'a'nvins, pustiu
pe drumuri grele cu pripoare...
Mi-e dor de satul meu, să știu
ce-mi mai fac ochii de cicoare?

Orăștie, 1925

FLORI DE MAI

Cerești zimbiri . . . petale 'nrourate,
mai fragede decât un gând de miel,
vă'ncinge sufletu-mi și vă sărută,
că voi de n'ați zimbi, ar plânge doar și el.

Cascadele de răsuri din copilărie,
mi le-ați furat, cu anii ce-au murit . . .
O, flori de Mai: în straturi sau în lunci,
ca mine, nimenea nu v'a iubit . . .

Hoinar, în calea-mi grea fără de țință,
eu v'am strivit, adesea, sub picioare
și tânguirea surdă nu v'am înțeles-o,
surâsul vostru, azi însă, adânc mă doare.

O, flori de Mai, o, flori de Mai!
în voi îmi văd înmormântat tot ce-am mai sfânt:
mătăniile anilor senini,
cu farmece de joc, idile și de cânt.

Reghin.

UN TRANDAFIR ȘI-APOI SĂ PLEC

Un cerșitor, cu ochii plânși,
la ușa ta bat, azi, stăpână
să-ți cer: un fir
de trandafir,

un zimbet ertător, senin
și-apoi să plec pe alte căi,
cu umbra dragostei dintăi,
cu suflet de durere plin.

Un fir
de trandafir
să-mi dai,

un singur fir, să-l pun în piept,
să-mi reamintească'n orice pas,
de-un colț de paradis pierdut.

Un ceas
mai cere-aș să-mi poți da;
un singur ceas,
din fericirea ta
și-a mea,

și-apoi să-ți zic un: „bun rămas“
și cel din urmă'n viața mea,
și-apoi să plec
pe alte căi,
cu plânsul sălcilor din văi
și'ntreagă chinuirea mea...

Archiud, Iulie, 1926.

N'AȘ VREA SĂ PLECI

Tu mi-ai sădit în suflet
scânteia fericirii,
steluță 'ncântătoare,
steluța norocirii.

Mi-ai semănat în cale
petălele iubirii,
îmormântate 'n colbul
de raze-ale zimbirii.

În seri, când luna-ți varsă,
polen de-argint în plete,
îți cânt, că mai frumoase
nu sunt în lume fete.

În ființa-ți s'ascunde
un inger sfânt, divin,
cu părul de mătasă
și buze de rubin.

Și n'aș vrea pentru-o lume
să pleci de lângă mine,
când codrii 'n jur ne cântă
și zările-s senine.

Archiud, 1926.

A ZIS IISUS:

Lăsați copiii să vină la mine,
a lor e țara zărilor senine,
cu cânturi de famfare, în surdine...

Lăsați copiii: flori de crin vergine,
să-și scalde mintea 'n armonii divine,
să cânte slava Celui din'nălțime...

Lăsați copiii, ochii de rubine
să și-i ridice încă azi la mine, —
căci mâine plec din țara cu suspine...

A lor e cerul cu zimbiri blajine
și patria cu 'nmiresmeri divine —
a lor sunt *vecii*... lăsați-i la mine!

Cluj, Martie 1927.

COLINDA FETELOR

(De anul nou)

Sculați, sculați, fete mari,
zori de-argint s'arată,
cântă lumea toată ;
sculați, sculați, fete mari,
că pe cai în spume,
vă vin crai din lume.

Florile dalbe.

Peșitori neașteptați
dinspre soare-apune,
vin cu vorbe bune ;
peșitori neașteptați :
noroc să v'aducă,
pe voi să vă ducă.

Florile dalbe.

Sculați, sculați, fete flori,
anul nou e 'n poartă,
în ochi zimbet poartă ;
sculați, sculați, fete flori,
că vă cântă 'n prag,
noroc scump și drag . . .

Florile dalbe.

Archiud, 1926.

UN FIR DE CICOARE

(In formă populară)

In apus de soare,
un fir de cicoare,
desfrunzit, brumat,
plânge cu oftat;
că spre culmi de dealuri
sue vântu'n valuri,
soarele coboară
și pe el l-omoară...
Lacrimi de cicoare,
inima mă doare,
că și'n mine bat,
bat neîncetat,
vânturi de pustie,
dor de pribegie,
spre apus de soare,
unde știu o floare
ninsă'n colb de stele,
ce-a zmulș doruri grele
dela-un biet pribeag
ce i-a fost în prag.
L-a lăsat apoi
(bată-l vânt și ploi)
cu privirea'n zări,
cu gândul prin țări
și când vede-un nor,
să plângă de dor.

Lasă, floare, lasă,
că dacă nu-ți pasă
vântul cum mă bate,

dorul cum mă arde,
ți-oiu trimite'n zori:
geruri și ninsori,
floarea s'o scutûre,
frunza să ți-o fure
și'n apus de soare
să simți cum o doare
pe-o biată cicoare,
când spre culmi de dealuri
sue vântu'n valuri
și să simți cum doare,
depărtată floare,
când dela-un pribeag,
ce ți-a fost în prag
i-ai furat, haină,
somnul de hodină;
l-ai lăsat apoi
(bată-l vânt și ploi)
cu privirea'n zări
cu gândul prin țări
și când vede-un nor
să plângă de dor.

Archiud, Nov. 1927.

LA TINE...

Sorei mele Maria

La tine, cea mai încercată,
lovită des de-aripa sorjii,
s'opri, azi, fratele, că-ți cânte
un vers duios, în pragul porjii...

Și'n ochi un zimbet să-ți răsară,
în loc de-atâta plâns, ar vrea
și-o clipă, să pui trei zăvoare
pe cripta'n care-i viața-ți grea.

Deschide-apoi, fereastra larg
și ascultă — dar să nu suspini,
că o să-ți cânte-un cânt de dor,
ce l-a'nvățat de prin streini.

Și, când a lirei corzi, muiate
în lacrimi vor fi'n miez de noapte,
să știi, că fratele, sărmanul
copilăria-și plânge'n șoapte.

Tu nu-l mâhni, atunci cu plânsu-ți,
cum ai făcut, de atâtea ori,
căci cântul lui e, pe mormântul
trecutului, buchet de flori.

Cluj, 1926.

EA CÂNTĂ:

Mi-ai răstignit și cel din urmă vis
și trandafirii-mi scumpi i-ai destrămat;
mi-ai zidit pod spre țara suferinții,
de gene stropi de-argint mi-ai aninat.

Cu sufletul, nostalgiat, de cat,
când moare frunza de salcâm pe drum,
că mugurii odihnei mi-ai strivit
și inima mi-ai prefăcuto'n scrum . . .

Voiu fi de-acum : răchită plângătoare,
la margene de ape, părăsită
și sufletu-mi : un liliac ce'n noapte,
se sbate'n crengi, lovit de grea ursită.

O, cum aş vrea să'mbrac umbra lui Abel
și'n nopți pocalul plin să ți-l îmbii,
căci spre Calvar, tu, poarta mi-ai deschis: —
mi-ai răstignit și cel din urmă vis . . .

Cluj, Nov. 1926.

TE VĂD, O, MAMĂ...

Te văd, o, mamă scumpă, cum plângi de-un
[timp încoace
și palida ta față, ca floarea s'ofilește...
Vezi holdele pe câmpuri încep, mamă-a se
[coace...
O, nu mai plânge, mamă, că lumea-mi se'ne-
[grește.

Te văd, o, mamă scumpă, la furca cu fuior,
torcând mereu și-oftând, cu gându'n viitor
și nu-ți pricep durerea... Dece nu-mi spui
[acuma ?
O, spune-mi, dulce mamă, că-mi cade'n suflet
[bruma...

Te văd... cum pleci... și chinul, o, nu mi-l
[știe nime...
Mormântu-ți văd, că' nchide pe veci porțile reci...
Un jalnic glas de clopot se pierde'n zări se-
[nine...
O, mamă, scumpă mamă, dece mă lași și
[pleci ?...

Reghin, 1924.

CÂNTEC

Departa de moșia-ți scumpă
m'ai dat... să plâng, iubite tată.
Mereu spre cerul casei tale
înlăcrimații ochi îmi cată.

Și obosit, din brazda neagră
ce-o trag din frageda-mi pruncie,
mereu îmi port în urmă ochii
spre viața'n ceața cenușie.

În valul turburat de soartă
îmi torc cernitul fir în lume...
Departa sunt de tine tată,
de satul meu cu-atâtea glume.

Orăștie, 1924.

CĂRĂBUȘUL

Un cărăbuș scăpat din glie,
se zbate să se'nalțe 'n zări :
în ochii lui e dor de soare
și dor de-a sălcei sărutări ;

dar cum pe aripi de aramă
e grea povoaara urmei humii,
avântul lui e-un pas zadarnic
din șirul năzuinței lumii.

Mi-e milă... de povoaară-l scutur
și-l las să zboare 'n zări, la deal,
căci par'că văd în el un frate
în sân cu-acelaș ideal...

Archiud, Aprilie 1926.

TU EȘTI NIMFĂ

In lunca mea atâtea flori zimbesc
și-atâtea fluturi le sărută'n soare
și-atâtea paseri cântă, ciripesc
pe sălcile 'n vicini lângă cărare...

Și-un părăiaș senin, ca gândul bun
șoptește'n murmur basme pentru flori...
Iubita mea, izvoarele îmi spun,
că tu ești nimfă și-ele-ți plâng în zori.

Archiud, Aprilie, 1926.

UNEI NECUNOSCUTE

În fiecare seară, pe geam, ca părăsită
stai singură, copilă, și tristă și gândită.
În fiecare seară, citesc pe fața-ți pală,
copilă-a nimănuia, durere și greșeală...

În sânul tău ca crinul văpaie-i suferința;
în sânul tău murit-a și visul și credința...
Pe ruina risipită a vieții tale moarte,
citesc cu slove negre, păcat după păcate.

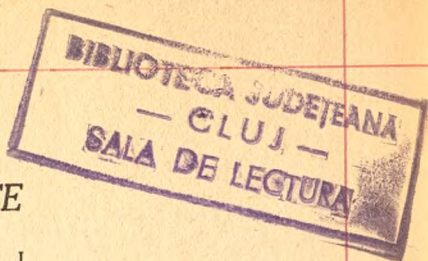
Copilă părăsită, tu'n plâns și suspine
ate și bolnavă, par'c'ai uitat de Bine!
... Și ce plăceri în oameni și vinuri delirante,
o, ce plăceri gustat-ai, cu sorele-ți bacante!

Azi tu... petală moartă, stai înecată'n tină:
nici sclavii tăi de eri, azi... nu ți se mai în-
[chină.

De lacrimi arsă-i fața-ți și'n suflet cu regrete
apar-dispar... streine și reaguri de portrete...

Reghin, 1924.

STANȚE

I

Visurile mele:
paseri călătoare;
sângerate și rănite
paseri călătoare...

II

Glas de cucuvaie
răgușit îmi cântă;
pe sub streșina ce plânge,
răgușit îmi cântă...

III

Dorul meu orfanul
și-a pierdut cărarea;
dibuind prin bezna sură
și-a pierdut cărarea...

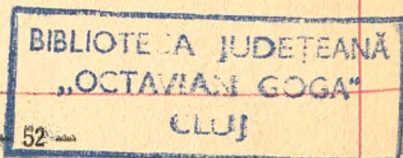
IV

Unde mi-e norocul,
inger de departe?
Mi l-ai zmulș, l-ai dus cu tine
inger de departe...

V

Și e noapte-afară.
Dar de ce cad stele?
Sângerate și rănite
visurile mele...

Orăștie, Mai, 1925.

CUPRINSUL

	pag.
1. Rugă	5
2. Reîntors	6
3. Doina	8
4. Răvaș	9
5. O fată cântă	11
6. Cuvântul cel mai sfânt din lume	13
7. Eu am un colț de țară	14
8. Psalm	15
9. Suferința	16
10. Portretul	17
11. Ce ești tristă ?	18
12. Cântarea mea	19
13. O, vino iar	20
14. O, cum să-ți răsplătesc	21
15. La margine de codru	23
16. Ți-o fi păcat	24
17. De ziua ta	25
18. Așteptare	26
19. Veniți	27
20. Mureșul	28
21. Câmpia mea	29
22. Mi-s dragi	30
23. Un om	31
24. Te-aștept	32
25. Primăvara mea	33
26. Cea mai mică	34
27. Mierla	35
28. Dor	36

	— pag.
29. Flori de Mai --- --- --- --- --- --- ---	37
30. Odihnă --- --- --- --- --- --- ---	38
31. Un trandafir și-apoi să plec --- --- ---	39
32. N'aș vrea să pleci --- --- --- --- ---	40
33. A zis Iisus --- --- --- --- --- ---	41
34. Colinda fetelor --- --- --- --- --- ---	42
35. Un fir de cicoare --- --- --- --- --- ---	43
36. La tine --- --- --- --- --- --- ---	45
37. Ea cântă --- --- --- --- --- --- ---	46
38. Te văd, o, mamă --- --- --- --- --- ---	47
39. Cântec --- --- --- --- --- --- ---	48
40. Cărăbușul --- --- --- --- --- --- ---	49
41. Tu ești nimfă --- --- --- --- --- --- ---	50
42. Unei necunoscute --- --- --- --- --- ---	51
43. Stanțe --- --- --- --- --- --- ---	52

Errata

La pag. 23, prima strofă, în versul al
patrulea, în loc de gene = *pene*

La pag. 30, ultima strofă, în versul al
treilea, în loc de pajest = *pajęsti*

TIPOGRAFIA „LIBRĂRIA NOUĂ“ REGHIN

23347

De acelaș autor

APĂRUTE :

- „Scânteuțe“, poezii pop. (balade și chiuituri) vol. I.
(Gherla, 1924), epuizată.
- „Pedeapsa păcatului“, tragedie istorică în 2 acte
(Cluj, 1925).
- „In calea dușmanului“, tragedie istorică într'un act
(Cluj, 1925)
- „Vrăjitoarea“, comedie în versuri într'un act (Cluj
1925).
- „Cântecul cocoșului“, sau „Moartea stelniței“, dia-
log (Cluj, 1925), epuizată.
- „Stefan și Victoria“, dialog (Cluj, 1925).
- „Teofil“, monolog (Cluj, 1925).
- „Drotarul“, monolog (Cluj, 1925).
- „Primărița“, comedia în 2 acte, în dialect câmpii-
nean (Cluj, 1926), epuizată.
- „Petecul lângă spărtură“, monolog (Cluj, 1926).
- „Zmeul l'a însurat“, monolog (Cluj, 1926).
- „Descântece, Farmece și Leacuri din popor“, în
colaborare cu dl. Aurelian Borșeanu, (Gherla,
1927).
- „Povești ardelenesti“, din popor (Gherla, 1928).
- „Șloim din Maramureș“, monolog (Cluj, 1928).
- „Toderică bețivul“, monolog (Cluj, 1929).
- „Solomonarul“, monolog (Cluj, 1929).
- „Colinde“, din popor (Cluj, 1929).

VOR MAI APARE:

- „Comoara“, comedie într'un act.
- „Scânteuțe“, vol. II.

